XP10_carte_ilustratii_repa_redim - Copy 5/13/2014 10:20 AM Page 9

ELSŐ TÖRTÉNET

Kukorica gránát a tanári asztalon

Egy másik faluból költöztem át, és ezért idegen voltam a 3B-ben, se barátom, sem ismerősöm nem volt. Félénk, visszahúzódó gyerek voltam, és lapítottam az utolsó padban. Behunytam a szemem, amikor társaim „körmöst" vagy „tenyerest" kaptak büntetésképp. Tudjátok mi az a körmös? Az ujjakat össze kellett fogni, mintha valamit fel akarnál csippenteni, és felfelé kellett fordítani kinyújtott karral, és várni, hogy a tanító néni a pálcájával ráüssön. Ha jól eltalálta, akkor nagyon fájt. Mindig elrántottuk a kezünket, ezért a tanító néni többször mérgesen próbálkozott, amíg eltalálta.

Így jött el a november és a korai tél. November közepén nagy hó esett. Sínadrágban, bakancsban, nagy sálban mentem az iskolába. Hazafelé menet vad hógolyózás kezdődött. Már az elején, egy hógolyó arcon talált. Megdöbbentem, lemerevedtem, és nem mertem visszadobni. Ezt látva, a többiek megváltoztatták az egymás ellen dobálózást, és csak engem kezdtek dobálni. Ketten egész közelről dobáltak, és a hátam mögé jövet, a sálam mögött megtömtek hóval.

XP10_carte_ilustratii_repa_redim - Copy 5/13/2014 10:20 AM Page 10

Ekkor láttam meg Répa Öcsit, aki letette táskáját és a két tömködőnek egy-egy csattanós pofont kimért. Ők ketten elkezdtek sírni, és a többiek meg szétszéledtek. Öcsi segített levenni a sálamat és megtisztítani a hótól. Együtt mentünk haza, mert valójában közel laktunk egymáshoz. Így kezdődött barátságunk!

Másnap az iskolában mellém ült le, az utolsó padba. Mindenféle csuda dolgok voltak nála a táskájában. Petróleummal működő biciklire szerelhető lámpa, lovakhoz való injekciós tű, katonai gázálarc kerek fémtokban, és még ki tudja mi. Épp egy furcsa nyeles valamit akart megmutatni, amikor a tanító néni észrevette az óra közbeni beszélgetésünket és rászólt: „Répa! Hozd ki, amivel játszol!”. Öcsi a vállát vonogatta, és láthatóan nem akart engedelmeskedni. A tanító néni még erősebben rászólt: „Hozd ki, ne mondjam még egyszer!”. És a pálca után nyúlt, amivel a körmöst szokta adni. Öcsi felfogta, hogy itt már nagyon ellenkezni nem lehet, egyébként a tanító néni volt az osztályfőnökünk is, és Öcsivel már több nézeteltérésük is volt.

Ezért nyegle nemtörődömséggel kivitte, és a tanári asztalra tette, ami a kezében volt. Ez pedig nem volt más, mint egy kézigránát. Barna nyéllel, fekete hengeres testtel, és

XP10_carte_ilustratii_repa_redim - Copy 5/13/2014 10:20 AM Page 11

piros csíkokkal. Fényesen csillogott, nagyon élethű volt. A tanító néni meghökkent, gyorsan felállt és hátrált a tábláig, majd hirtelen kiszaladt az osztályból.

Ahogy kiért, meggondolta magát - talán szégyellte ijedségét, és kiabálva visszajött. „Viszed innen!”, ez Öcsinek szólt, aki még mindig nyeglén állt a tanári asztal előtt. Öcsi nemtörődöm arckifejezéssel nyúlt a gránátért, és a sarokba álló vaskályha mellé dobta, ahol a szemetes kosár is volt. A kályhában lobogott a tűz, és köztudott, hogy a gránát a tűz hatására fel is robbanhatott volna. Szerencsére nem a tűzbe dobta. A tanító néni ettől végleg kikészült, és kiabálva terelt ki mindenkit az osztályból. A többi osztályokat is kiürítették. Kijött a rendőrség, a tűzszerészek, lezárták a környéket is. Az osztályokat távol, a nagy iskolaudvar végében sorakoztatták fel, és megkezdődött a létszámellenőrzés, hogy mindenki kijött-e az osztályokból. Öcsivel a sor végén álltunk, hozzám hajolt, és a fülembe súgta:

„Nem értem ezt a nagy felhajtást! Ez nem is igazi gránát volt, csak fa, az meg nem tud felrobbanni. Ez csak egy úgynevezett gyakorló gránát volt, amit csak célba dobásra lehet használni, semmi egyébre nem jó.”